

Arrest

nr. 133 197 van 14 november 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 juli 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorwerp verklaard wordt, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 5 augustus 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 oktober 2014.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R.VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van 30 juli 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis*

van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorwerp verklaard wordt, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 5 augustus 2014.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partijen onder een inreisverbod staan, hetgeen steun vindt in het administratief dossier. Op grond van artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet moet onder “inreisverbod” worden begrepen: “de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...)”.

Aan de verzoekende partijen werd op 18 januari 2013, met kennisgeving op 11 juni 2013, een inreisverbod voor 3 jaar uitgereikt. Uit het administratief dossier en de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt dat tegen deze beslissingen weliswaar beroep werd aangetekend, maar dit werd verworpen bij arresten van 16 december 2013 met nummers 115 755 en 115 754, zodat deze beslissingen dienvolgens definitief zijn geworden.

Bovenstaande vaststellingen kunnen niet anders dan ertoe leiden dat het beroep tegen de beslissing van 30 juli 2014 waarbij de aanvraag van de verzoekende partijen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard, onontvankelijk is wegens gebrek aan belang. Daargelaten de vraag of de verwerende partij kan stellen dat de aanvraag zonder voorwerp is, vermag de verwerende partij immers niets anders dan opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen nog steeds in het Rijk verblijven, vast te stellen dat er definitieve inreisverboden zijn en dat een verblijf in het Rijk verboden is.

Het betoog van de verzoekende partijen doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Het beroep komt zodoende onontvankelijk voor.”

2.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3. Op 1 oktober 2014 dienen de verzoekende partijen een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 4 november 2014, alwaar de verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 29 september 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“VzP is het niet eens met de bestreden beslissing en de beschikking van de Raad. Zij meent dat een aanvraag gezinshereniging moet kunnen plaatsvinden, zelfs na een inreisverbod. Zij wijst op de dossiers RvV 150 954 en RvV 150 948 waarbij de betrokken persoon – ondanks een inreisverbod dat niet ingetrokken was – toch een tijdelijk verblijf op basis van een latere aanvraag op basis van artikel 9bis bekomen heeft. Zij vindt het een vreemde situatie dat men in de ene zaak wel een verblijf op grond van artikel 9bis toekent, ondanks een inreisverbod, en in een andere zaak (deze zaak) stelt dat zulke aanvraag niet kan worden ingediend omwille van het inreisverbod en dat dit verschil niet redelijk te verantwoorden is. Een nieuwe aanvraag op basis van artikel 9bis moet steeds kunnen – ook indien er een inreisverbod lopende is – en er dient na te worden gegaan of er geen buitengewone omstandigheden zijn. Het loutere feit van illegaal te zijn, mag dergelijke aanvraag niet beletten.”

2.4. Voor zover de verzoekende partijen op 1 oktober 2014 hebben gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar hebben gemaakt dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift gedeeltelijk herhalen en zodoende geen opmerkingen plaatsen omtrent de beschikking van 29 september 2014, laat de Raad gelden dat de verzoekende partijen op die manier niet aannemelijk maken dat de beschikking onterecht werd genomen.

Daarnaast merkt de Raad op dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472; RvS 22 april 2010, nr. 203 209; RvS 4 maart 2010, nr. 201 497; RvS 10 februari 2010, nr. 200 738).

De Raad benadrukt dat de vraag tot horen niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie en als dusdanig niet is voorzien in het procedurereglement, maar dat het proceseconomisch aangewezen is niet te wachten tot het ogenblik van de terechtzitting en het middel zo spoedig mogelijk op te werpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200 738). Ook gelet op de rechten van verdediging is het aangewezen dit te doen, teneinde de gemachtigde van de staatssecretaris de kans te geven kennis te nemen van het middel en het desgevallend te kunnen betwisten ter terechtzitting.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partijen bovenstaande kritiek waarbij zij wijzen op dossiers met rolnummers 150 954 en 150 948 waarbij betrokkene volgens de verzoekende partijen een verblijfsrecht kreeg op basis van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet ondanks dat het inreisverbod niet was ingetrokken en dat dit verschil in behandeling niet redelijk te verantwoorden is, slechts ter terechtzitting van 4 november 2014 naar voren hebben gebracht. De verzoekende partijen tonen verder niet aan dat voornoemde kritiek niet reeds in het verzoekschrift of in de vraag tot horen kon worden ontwikkeld. Het voor het eerst ter terechtzitting aangevoerde middel is derhalve laattijdig en onontvankelijk (RvS 19 maart 2012, nr. 218 528; RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472). Ten overvloede wijst de Raad er op dat in de zaken waarnaar de verzoekende partijen verwijzen een beroep tot nietigverklaring ingediend werd tegen een inreisverbod en het inreisverbod derhalve geen kracht van gewijsde had. *In casu* stellen de bestreden beslissing en de beschikking echter vast dat het inreisverbod definitief is. De kritiek van de verzoekende partijen dat er een niet te verantwoorden verschil in behandeling is tussen de zaken waarnaar verwezen wordt en de zaak van de verzoekende partijen, gaat derhalve niet op nu het geen gelijkaardige zaken betreffen en de verzoekende partijen daarenboven evenmin aantonen dat zij zich in gelijkaardige omstandigheden bevinden als in de zaken waarnaar bovenstaand werd verwezen. Hun kritiek is op dit punt niet dienstig.

2.5. Gelet op het voorgaande laat de Raad gelden dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de beschikking onterecht werd genomen. Zodoende brengen zij dan ook geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET